

ATLANTISZ

*Víz alatti kert virágai nyílnak,
a szív mélyén ébredő vágy a virág.
Az óceán zúgása szerelmi dallam,
és ölelni készül már a világ.*

*De halkul a zúgás a tengerfenéken,
ám mellkasunkban a szív eleven.
Csillagszemeknek támad a fénye,
s a víz alatt ébred a szerelem.*

*Szép kagylóm, zárd szívedbe a titkot,
hogy a gyöngyöt én ejtettem oda.
Uram-Teremtőm, csak arra kérlek,
ne nyisd fel azt a kagylót már soha.*

MÉZÉDES ÓCEÁN

*Mikor veled vagyok,
kelhetne a nap akár nyugaton,
nekem mézédés az óceán is,
ha hallgatom
kedves lényednek örömteli dalát.*

*Vigadhatnának akkor a gyászolók,
s gyászolhatnának, akik felhőtlen boldogok.
De én veled
valószínűleg boldogságba fulladok.*

*Mégis, ha felkelek s magamhoz térek,
nekem itt van már az odaát,
csak a csendnek hallgatom őrzítő moraját.*

*Megesküdtem volna, hogy itt vagy,
a sötétben kereslek,
de föld íze kavarog számban,
s látok egy nyomasztó álmot:
mintha engem temetnének...
Aztán sokáig semmi, majd téged látlak,
amint fejfámra borulva feltámadásom várod.*

